

STARA SEM 30 LET, SEM ODRASLA, SAMOSTOJNA PUNCA, KI ZNA SKRIBETI ZASE IN SVOJE TEŽAVE

Videli smo jo že na velikem platnu v filmu Pot v raj, verjetno jo večina prepozna po vlogi v nanizanki Ena žlahtna štorija in reklami za Jackpot. Pravzaprav igralko Mestnega gledališča ljubljanskega AJDO SMREKAR najbolj navdušujejo izzivi na odru in to, če se le da, na malem odru. Vsekakor pa je dokazala, da je borka, saj se zlepa ne prepušča strahu in raje poskrbi za zmago v boju s samo sabo.

Nap sala **Suzana Golubov**
Fotografije **Goran Antley**

Po katerih vlogah ste najbolj prepoznavni: po televizijskih, filmskih ali gledaliških?

Ajda: Veseli me, da sem prepoznavna prek različnih medijev. Seveda je zdaj najbolj v ospredju vloga Zale v nanizanki Ena žlahtna štorija. Ljudje me pogosto ogovorijo, pocukajo. Televizija je le medij, ki seže v dnevno sobo. Oglas za Jackpot, ki sem ga snemala v drugem letniku akademije, je še vedno precej odmeven, prepoznajo pa me tudi po predstavah, kar me najbolj veseli. Ustavijo me naši abonenti, gledalci in potem kakšno rečemo. Že pred časom smo z ekipo Ene žlahtne štorije šli na Metelkovo in so me v desetih minutah ustavili trije fantje. Prepričana sem bila, da zaradi serije, pa je bilo zaradi gledaliških predstav, v katerih igram. Zaradi tega sem se zelo dobro počutila.

Se vas bolj dotakne gledališče, film ali televizija?

Ajda: Vse. Sicer pa najraje gledam

predstave na mali sceni, ker je vse tako blizu, intimno. Misliš, da bo lik naredil le en korak in bo že stopil v tvoje življenje. Ko gledam predstave, v katerih ne nastopam, v našem teatru, me vsakič znova preseneti, kako zelo blizu smo igralci gledalcem. Smešno, saj ko sem na odru, se mi zdijo gledalci dlje stran.

Ste svoj jackpot zadeli s tem, ko se vam marsikaj ljubi?

Ajda: To ni jackpot, to so moje delovne navade in delovna vnema, kar je popolnoma nekaj drugega in je odvisno samo od mene. Zadetek na jackpotu pa ni odvisen od mene, čeprav me neznanci

večkrat vprašajo, ali poznam zmagovalno kombinacijo števil.

Je za uspeh potrebna tudi sreča?

Ajda: Zagotovo, ampak karkoli počnemo, imamo prednost, če smo temu predani, če smo zavzeti. Se pa morajo včasih stvari preprosto poklopiti, da se naredi nekakšen prostorček, kjer lahko zasiješ.

Ste iz Novega mesta?

Ajda: Tam sem rojena, sicer pa je družina iz Kostanjevice na Krki.

Se od domačih še kdo ukvarja z umetnostjo?

Ajda: Oče je umetnosti zgodovinar,

sanjarije, zaradi tega tudi uživam v svojem delu.

Kot recimo, ko ste bili v koži Marilyn Monroe?

Ajda: To je bil moj prvi projekt, ko sem prišla z akademije.

Kako je biti v njeni koži?

Ajda: Mislim, da njeno življenje še zdaleč ni bilo tako bleščeče. Ne želim si njene kože, želim si svojo kožo in čevlje.

Čeprav ste si s študijem komunikologije sprva nadeli neko drugo kožo?

Ajda: Vsake toliko časa me v gledališče pride pogledat razredničarka iz osnovne šole, ki ima tudi abonma v Mestnem gledališču. Natančno vem, kje ima sedež, in vsakič znova jo vidim, če ne prej, pa pri poklonu. Vedno sem je zelo vesela, ker so z razredničarko iz četrtega razreda ter nekaj drugimi tovarišicami, pozorno spremljale mojo slo po igralskem poklicu in moje začetke. Bila sem otrok s preveč energije in počela tisoč in eno stvar. Nastopala sem na prireditvah, igrala v predstavah ... Zdi se mi, da so videle mojo ljubezen, vnemo, željo po igralskem poklicu, ampak v srednji šoli sem igralski oder zamenjala za plesni oder.

✓ "Odraščala sem v takem

okolju, da vem, da za vsako rit raste palica. Treba je biti iskren, kar ni tako lahko. Če hočeš biti iskren, moraš poznati sebe. Če hočeš poznati sebe, moraš sprejeti sebe takšnega, kakršen si, in ne takšnega, kakršen misliš, da si."

stari oče pa je slavist, poznavalec domače književnosti in ustanovitelj galerije in umetnostnega muzeja. Izhajam iz družine umetnikov navsezadnje brat študira arhitekturo, urbanizem.

Je kdo pri vas doma sploh prizemljen?

Ajda: Včasih nas korenine ne držijo preveč na tleh. Želela bi biti bolj prizemljena, odnaša me v domišljijo,

Ste se s plesom začeli ukvarjati šele v srednji šoli?

Ajda: Ja, plesati sem začela v Kazini. Glede na to, da sem prej trenirala gimnastiko, sem se lahko kmalu pridružila profesionalni ekipi, ki je veliko nastopala.

Spomnim se, ko sem se na akademiji začela ukvarjati s teatrom, da so se mi gledališke dvorane zdele majhne. S plesom smo namreč v tujini veliko nastopali v halah. Sem pa prek plesa ponovno vzpostavila stik s teatrom. Sprva sem željo po njem zamenjala s plesnim odrom, imela sem

se možnost izražati prek giba in telesa. Ko pa se je bilo treba odločati za študij, sem šla na FDV, ker sem se preveč bala sprejemnih izpitov na Akademiji.

Kako to?

Ajda: Ogromno zgodbic je krožilo o sprejemnih izpiti, ki niti pod razno niso resnične, in mislila sem, da tega ne bom speljala. Nakar sem s teatrom vzpostavila stik prek plesa v Mestnem gledališču v predstavi Kabaret. Spomnim se, kako je inšpicient vedno klical na oder za 30. prizor. In 30. prizor je bil z Jette Ostan Vejrup in Janezom Starino, prekrasen, čudovit ljubezenski prizor, kjer smo bili preostali igralci sedeli okrog njiju in ju gledali ter poslušali. Imeli smo čez sto ponovitev Kabareta in vedno sem komaj čakala 30. prizor, da se usedem in gledam. Ta čarovnija me je povsem prevzela. Še danes me najbolj prevzamejo zgodbe, intimne predstave ...

Se marsičesa lotite, da ne sedite križem rok, kot je v primeru filma Pot v raj?

Ajda: Vsa poletja sem po navadi študirala, ker sem vzporedno študirala dve fakulteti in sem se pripravljala za izpite. Za delovne navade sem hvaležna staršem, ker so mi jih vcepili, čeprav pravijo, da sem si jih sama. Pravzaprav so te stvari zelo vzajemne. Takrat sem bila vse poletje prosta, režiser Blaž Završnik pa je prišel z idejo, da bi snemali, zato sem seveda rekla, zakaj pa ne. Začeli smo od začetka, razvijali zgodbo, pisali scenarij in se brez kakršnih koli financ vrgli v projekt. Blaž nas je dobro pripravil, s čim se bomo mogoče morali boriti – 14 dni sami na majhni jadrnici – in do kakšnih nesoglasij lahko pride. To je bila moja prva izkušnja na jadrnici. Lepa izkušnja. Ogromno sem se naučila.

Radi dokončate tisto, česa se lotite?

Ajda: Res je, česar se lotim, dokončam. Zdaj moram spisati magisterij, izbrala sem umetniško besedo saj menim, da mora igralec v prvi vrsti znati govoriti. Razločno, na glas, logično

... to je osnova. Obrt, ki jo je treba obvladati. Besedilo za Penelopo sem črpala iz Homerja, iskala sem verze, ki pripovedujejo o njej, in jih kombinirala s sodobnim tekstom Margaret Atwood, v katerem se Penelopa oglašča iz Hada v prvi osebi kot nekakšna sodobna Penelopa, kjer objasni, kakšna je bila zgodba v resnici, in obsoja, da smo ljudje skozi tisočletja iz nje napravili mit. Besedno uprizoritev sem že imela, predstava je bila uspešna in zelo lepo sprejeta, zdaj pa me čaka še pisni del, ki me kar malo preganja, saj bi ga morala po svojih načrtih spisati že lani.

Že to, da igrate različne vloge v gledališču, se sliši precej.

Ajda: Pride teden, ko vsak dan igram drugo vlogo. Ljudje me velikokrat vprašajo, kako si vse to zapomnim. Še sama ne vem, kako, ampak, ko stopim na oder, stopim v svet, kjer me situacije peljejo iz ene točke v drugo in vse lepo steče.

Kako pa izstopite iz vloge?

Ajda: Vedno nas učijo, kako se vreči v vlogo. To se mi zdi, da znamo, pomembno pa je tudi, kako iz vloge izstopiti. Mislim, da z izkušnjami vsak igralec razvije svoj način. Jaz grem po predstavi ali naporni vaji pod prho. Da sperem vlogo s sebe in grem sveža in prerojena kot Ajda spet domov. Prijatelji me na 'nevarnosti igrskega poklica' opozarjajo že od samega začetka. V smislu: "Igraš depresivno punco, pazi, da je ne preseliš k sebi domov." Seveda, ko gradiš svojo vlogo, tudi zelo veliko razmišljaš o njej, zato se to lahko zgodi, je pa tako z vsako službo. Moj poklic od mene zahteva, da se veliko ukvarjam s sabo, da brskam po sebi. Zato moram veliko delati na sebi, predvsem si vzeti čas zase, si znati prisluhniti, se slišati.

Kako to počnete vi?

Ajda: Kar nekaj let sem imela hud tempo, vzporedno sem študirala AGRFT in FDV, pa še poleg tega kaj delala. Nisem se znala ustaviti in si prisluhniti. V takšnem primeru lahko kakšne stvari pridejo za tabo. Predvsem gre za to, da se je treba poznati. Imam fenomenalne organizacijske sposobnosti, možgančki so hitri, tudi telo sledi tempu, ampak šele v zadnjem času spoznavam na primer, kako neskončno potrebujem zrak. Delamo med štirimi črnimi stenami, v gledališču in v studiu. Treba je prevetriti

možgančke. Veliko bolj, kot sem vajena, kar sem ozavestila šele zadnje čase. Narava mi iz leta v leto več pomeni. Najraje vzamem odejico in knjigo ter se odpravim na grad ali kam v naravo. To so malenkosti, za katere si še pred nekaj leti ne bi vzela časa. Po navadi sem se spraševala: "Zakaj bi šla na sprehod, če nimam cilja? Lahko se sprehodim na poti do teatra, kamor grem delat."

Ste do sebe zahtevni?

Ajda: Sem kar perfekcionista, kar me včasih ubija. Rada imam izzive. Če nimam izziva, sem sitna in nadležna. Grizem.

Takšne, kot so bili sprejemni izpiti na AGRFT-ju?

Ajda: Za te sem potrebovala čas. Če bi šla takoj na sprejemne izpite, ne vem, ali bi to bil pravi čas in prostor zame. O tem me je končno prepričal in opogumil ta 30. prizor. Da sem se vpisala na akademijo, je vedela le mama moje najboljše prijateljice. Samo sebi sem želela dokazati, da zmorem, bilo je nekaj povsem mojega.

Ste se nekako le priborili do študija igre na AGRFT-ju?

Ajda: Komaj. Precej sem se namatrala. Sprejemne izpite sem naredila v prvem poskusu. Vpisala pa se žal nisem, ker sem se enkrat že vpisala na FDV. Prepis z ene fakultete na drugo ni bil mogoč. Edina možnost je bila vpisati vzporedni študij. Ko sem to ugotovila, sem jokala kot dež. Morala sem se vrniti na FDV, opraviti vse izpite za tekoči letnik, doseči določeno povprečje, iti še enkrat na sprejemne izpite na AGRFT, jih opraviti, in šele potem, torej leto dni pozneje, sem se lahko vpisala na Akademijo. Vsako leto pa je bil pogoj, da napredujem v naslednji letnik na Akademiji, opravljen letnik na FDV. Ko sem šla drugič na sprejemne izpite na AGRFT, sem imela v desetih dneh sprejemnih izpitov, še šest izpitov na FDV-ju. Zadnjega izpita na FDV-ju nisem opravila. Naredila se mi je tema pred očmi. Zlomila sem se. Brat in sestra sta le nemočno sedela in bila tiho, oče je vzel psa in šel na sprehod, mami

"Javnosti sem izpostavljena zaradi dela, ki ga opravljam. To je del moje službe in to tako tudi jemljem. Ampak zasebno mi vedno ne paše biti izpostavljena. Včasih lahko privrejo tudi solze sredi parka že zaradi fascinacije nad sončnim zahodom in nočem, da vsi vidijo, kako jokam."

pa se je držala za glavo. Zavladala sta tišina in mir. Mami je rekla: "Ajda, pomiri se, ni konec sveta." Potem pa sem dobila telefonski klic od očeta. Povedal je, da je na pijači

v enem izmed lokalov spodaj v bloku. V življenju ga nisem videla sedeti v kakšnem od teh lokalov. Povabil me je, da pridem, in sem šla. Vprašal me je, ali sem kaj razmišljala, kaj bo z mano, če mi vse skupaj ne uspe. Vile so se mi solze, on pa je vztrajal, da razmislim, kako bom s svojim življenjem naprej, če ne pridem na akademijo. Zelo trezno in konkretno. Na FDV-ju so stroga pravila, npr. če zamudiš prijavo na izpit, na izpit ne moreš, če je zadnji razpisani rok, je pač zadnji rok. Nekako sem se pomirila z mislijo, da mora obstajati rešitev, in si ne bom rezala žil, pa tudi depresije se ne bom šla ... Ko sem se končno pomirila, sva šla domov. Še stopila nisva skozi vrata, ko je mami že vpila: "Svojemu profesorju boš razložila svojo situacijo." Zdelo se mi je, da to ni mogoče, ampak mama je vztrajala, zato sem to tudi naredila. Mentor dr. Mihael Kline je izredno dober profesor, spoznala pa sem ga tudi kot dobrega človeka.

"Želela bi si, da bi imela malo večji ego in hodila malce bolj pokončno. 'Ramena nazaj,' kot so me nekdanj opozarjali vsi v družini.

Razpisal je rok, opravila sem izpit in s 'pomočjo' družine prišla na AGRFT.

Si želite biti malo manj ranljivi?

Ajda: Ja, rada bi bila malo manj ranljiva. To bi olajšalo marsikatero situacijo. Saj je dobro, da smo občutljivi, ampak tam, kjer je prav, da smo občutljivi, in močni tam, kjer moramo biti močni. Na žalost pa to ni na gumb.

Se ustavite, kadar vas je strah, ali se soočate s strahovi?

Ajda: Nihče ne mara strahu. Grozen občutek, ki popusti šele, ko se z njim spoprimeš.

Mar ni ranljivost igralčevo orodje?

Ajda: Vsekakor, v ranljivosti je tudi moč.

Kaj so vaši osebni dosežki?

Ajda: Vsak posameznik je skupek osebnih dosežkov. Žal pa jih pogosto spregledamo in ne cenimo dovolj. Nikoli nismo dovolj dobri, vedno hočemo več. Ko ugotoviš, da ne tekmuješ z nikomer drugim kot zgolj in samo sam s sabo, lažje zadihaš. Lepše pogledaš nase in na svoje uspehe. Na veliko stvari sem ponosna. Mogoče se premalokrat spomnim nanje, jih premalokrat izpostavam, saj veliko hitreje vidim stvari, ki jih še nisem naredila ali bi jih

še morala narediti. Stara sem 30 let, sem odrasla in samostojna punca, ki zna skrbeti zase in svoje težave. Okrog sebe imam svoje ljudi, na katere se lahko zanesem, saj človek vsega ne more sam. Tako kot moraš znati skrbeti sam zase, moraš znati tudi prositi za pomoč. Treba je iti čez svoj ego. Zdaj sem recimo v obdobju, ko se na polno borim s svojim egom. Zaradi ega tudi ne moreš ljubiti, kot bi hotel ljubiti. V mislih imam ljubezen do dela, življenja, sebe, partnerja.

Delujete, kot bi se precej družili s fanti. Imate veliko moških prijateljev?

Ajda: Imam ženske in moške prijatelje. Pol, pol. Na Dolenjskem pravijo: 'Če je dec baraba, je vseeno bolj ko baba, ker baba je lahko še večja baraba.' Verjetno imam to fantovsko energijo, ker imam blond lase ter modre oči in nočem, da se me tretira kot kozico. Ko me je kolega vprašal: 'Kakšna želiš biti?' sem mu na to odgovorila, da ne vem, kakšna hočem biti, ampak točno vem, kakšna nočem bit. Hitreje vemo, kaj nočemo. Česar ne maraš pri sebi, ne očitaj drugemu.

Menite, da je dobro biti tankočuten do drugih?

Ajda: Glede na stvari, ki se danes dogajajo po svetu in okoli nas, mislim, da je naša dolžnost, da držimo skupaj, si pomagamo in drug drugemu lajšamo dneve. Si jih lepšamo. Z malimi stvarmi. Za srečo je treba kaj narediti. Ne pride sama od sebe.

Da si življenje naredimo bolj žlahtno?

Ajda: Življenje mora biti bolj žlahtno in zelo sem vesela, da majhen del tej žlahtnosti doda tudi Ena žlahtna štorija.

Kako se počutite na snemanjih nanizanke?

Ajda: Svojo pesem imam! Smešno je, da sem zdaj, ko sta dve sezoni mimo, kar naenkrat ganljivo vpletena. Navsezadnje smo do zdaj posneli 105 serij, te dni pa snemanja nadaljujemo. Veselim se snemanj v Brdih, sploh ko bo pomlad in se bo začela prebujati narava. Domačini so čudoviti, pridejo nas pozdravit, prinesejo kakšen kos štrudlja, kozarček rujnega. Domačini držijo z nami, mi pa se trudimo, da za sabo vse pospravimo, navsezadnje vdiramo v njihov prostor.

V kakšnem življenjskem obdobju ste?

Ajda: Bila sem v obdobju osebnih miselnih sprememb, zdaj se veselim novih izzivov, snemanj. Čakajo me naporni dnevi. Pazim na svoje zdravje, telo in prehrano. Priznam, da nikoli nisem toliko skrbela za svoje zdravje kot v zadnjem letu, odkar snemamo Štorijo, ker je vse skupaj tako intenzivno. Moja odgovornost je, da sem kot igralka zdrava. Če zbolim, se vse zakomplicira. Pred letom in pol sem zaradi operacije morala odpovedati nekaj predstav. Obljubila sem si, da nikoli več. Če je le v moji moči. Vesela sem, da imam službo v gledališču. Je kot nagrada za minuli trud. To obdobje, ko snemam Štorijo, je zame trening za disciplino in koncentracijo. Intenziven trening pred kamero. Od petih zjutraj do petnajst do desetih snemam, potem me s kombijem peljejo v teater na vajo. Malo po drugi uri pa me že čakajo, da me odpeljejo nazaj na snemanje. In potem spet nazaj v gledališče na vajo ali predstavo. Je tudi kakšen dan, ko ne snemam, vseeno pa je potrebnega veliko usklajevanja in koncentracije na snemanjih, vajah in predstavah. Skrbim, da mi nimajo česa očitati. Doma so me učili: 'Čisti računi, dobri prijatelji.'